

гранати. тѣй щото ако бѣше огъня дощълъ до тѣхъ, то пази Боже! Генерала заповѣда на останалитѣ дружини въ Шейново да прекратѣтъ пожара, слѣдъ което трѣгна за Габрово.

Прѣди да се качѣ на коня, срѣгнахъ се съ ранения графъ Толстой и съ княза Вяземски, които излизаха изъ своитѣ бурдеи. Кн. Вяземски твърдѣ любезно ме подзакачи: „Жално!“ казва, „че вий неможихте непосредствено да вземете участие въ такъвъ блистателенъ бой!“

Прѣдъ селото Шибка стоѣтъ взетитѣ отъ турцитѣ орж. дия и зарядни ковчежи. Самото село Шибка, неотдавна такова богато, въ настоящето време сравнено съ лицето на земята; останале само полуразсипанитѣ камъни огради, които заграждаха по прѣди голѣмитѣ плодни градини; немилостивия неприятель истребилъ всичко до тресчица. При самитѣ поли на върха св. Никола ний се срѣгнахме съ отставалата свита на Великия Князь Главнокомандующия; въ това число бѣха познатитѣ на генерала Столѣтова полковникъ Орловъ и нѣкой си сърбски офицеринъ, по всѣка вѣроятность, военния агентинъ на Сърбското правителство.

Студения вѣтъръ произваше до костъ, тѣй щото трѣбваше да преварѣмъ нечалника на опълченмето и да се катерѣмъ на горѣ бѣжишката; съ мене дойде и старшия адютантъ на опълчението, капитанъ Малининъ. На полуурвата стигнахъ 4-та дружина на подполковника Рѣдкина и 10-та дружина на майора Даршпрунга.

Никакви знакове отъ неотдавнашния бой и само на едно отъ извиванията на пѣтя сѣдеше опрѣнъ на камънна една плоча, съ пушка въ ржце и пълна за бой амуниция, та че дрѣмеше, младъ единъ сълдатинъ отъ Подолския полкъ. Приближихъ се и видѣхъ, че заспалъ бѣдния въ вѣчния безгриженъ сънъ. Наистина, че по урвината се тѣркалеха и още нѣколко турски тѣла.

На върха на св. Никола стигнахме на мъркване, тѣй щото не можихме, както трѣбва, да разглѣдаме страшнитѣ укрѣпления, направени отъ турцитѣ противъ нашитѣ позиции: окопетѣ направени на два и даже на три яруса. Всѣко